

Articolele de față semnalează câteva izvoare ale unor filme lipsite de orice valoare educativă și pledează pentru o mai bună informare a publicului, pentru popularizarea și recomandarea producțiilor cinematografice majore.

Hugo a avut ideea să amestece laolaltă romanul de aventuri și romanul de critică socială. Marele său talent a împus publicului acest hibrid. Dar spre sfârșitul secolului, cele două genuri se despart strălucind cu focuri proprii: Balzac, Stendhal, Flaubert pentru realismul critic, Jules Verne și Alexandre Dumas pentru aventura pură. Din enorma cantitate de volume scâldate de Dumas, multe fuseseră scrise de „negri”, de scriitorii de serviciu, redactorii cu simbric. Și lucrările lor nu erau mult mai puțin gustate. În tot cazul, faptul că asta fusese posibil dovedea două lucruri: că trebuia nu era prea grea, și că publicul este așa de amator de această marfă, încât acceptă chiar opere mai mediocre.

Romanele lui Jules Verne erau bazate pe ideea cuceririi, explorării, pe viteza națurii pentru stăpânirea națurii, pentru pionierat în toate cele. De acolo aveau să se nască povestile polițiste, fondate pe cucerirea dreptății și adevărului, precum și poveștile „western” fondate pe cucerirea legalității împotriva anarhiei, cucerirea civilizației pe teritoriul virgine și sălbatic. E natural ca asemenea aventuri să pasioneze publicul. Dar celălalt tip, aventurile de tip Dumas? De unde le vine puterea de fascinație? Căci substanța lor e destul de anemică. Gândiți-vă la „Cei trei mușchetari”. E vorba să se musamalizeze o mică afacere galantă a reginei, santajată tot din motive libidinoase de domnul Cardinal. Mușchetarii făceau aci meserie de codog-adjunct. Sau gândiți-vă la alți celebri: Monte Cristo care grație banilor dintr-o comoară, face meseria de Dumnezeu-Tatăl, răsplătind și pedepsind ca la judecata de apoi. De unde le vine acestor frivole povești imensa lor favoare pe lângă public? Un public compus mai ales din portărese, cititori de foiletoane, din conțopiști, din miedine, din derbedei, cameriste de casă mare, samsari și mici politicieni verosi. Toți aceștia în romanele de tip Dumas, Panson du Terrail, Zevacco, Eugene Sue,

PE CINE FLATEAZĂ ANGELICA ?

D. I. Suchlanu

gădesc mai întâi plăcerea de a frecventa lumea bună. E în romanele acestora figurată și periferia societății: hoi de buzunare, cersetori, infirmi, trușali, exploatarea de copii. Un fals proletariat, calomnie vie a celui adevărat. Esența acestor aventuri este că, dacă ai darul lingușirii, darul slugăriei, darul de a te băga pe sub pielea celor mari (fie prin sex apeal, fie prin ipocrite laude), poți ajunge orice. Căci viața e concepută ca un haos, o rețea de hazarduri, a căror cheie este slugăria, trădarea la timp, înșelătoria. Această viziune a lumii flatează concepția trisorului. La care se adaugă plăcerea de a frecventa, măcar cu imaginație „lumea bună”. Acestea-s complexe pe care le cultivă romanul de

bresle de pungasi, detectivi sirați (și foarte modernist văzuți cu cline-lup), alchimie, dueluri, încercări de stradă, poezi autori de pamflete politice, iarmarocce cu saltimbanci, vaste afaceri coloniale de peste ocean, comploturi de palat, iar, mai presus de toate, „minunata Angelica”, marchiză și tirfă, cocoonă și om de afaceri, femeie fatală care nenoroceste (din amor) trei bărbați, dar e gata să se înduioșeze încă vag de suferințele poporului, pentru a termina tot acolo unde o trăgea mai tare ată, la Versailles, la Curtea Regelui Soare.

Toată această salată de întâmplări, combinată cu naive încercări de psihologie fac din acest film tot ce civilizația

„Prefer filmele grave, cu probleme adinci. Povestile care mă fac să pling. Le prefer. Dar cu o condiție: să fie artisticește foarte bune. Dacă nu-s, voi prefera poveștile la care n-am nici o pretenție de originalitate artistică, ci doar de distracție. Adică să găsec acolo lucruri care îmi fac mie personală plăcere: femeie frumoasă, oameni simpatici, lupte, rivalități ingenioase, izbznzi nostime, dialoguri spirituale, exhibiții sportive, peisaje frumoase, situații caraghioase etc”.

Aprobăm aceste judecăți. Cu o condiție. Acele lucruri care „fac personală plăcere” să nu-și tragă plăcerea din următoarele patru surse: chiulul, slugăria, prostituția și lenea. Adică exact cele patru izvoare care stau la baza filmelor gen Angelica.

Ord de studiu la Institutul de arte plastice „N. Grigorescu”
Foto: AGERPRRS

TRIBUNA

PRIETENILOR ARTEI

tip Dumas—Zevacco. Complexe făcute din lena, chiul, prostituție și slugărie. Frestele, toate acestea înfloresc în societățile burghize. Povesti de genul „Minunata Angelica” răscolesc, trezesc din somn nostalgii de trisor și sentimente de altădată. Romanul scris de Anne și Serge Galon, din care regizorul francez La Borderie își trage interminabilele sale Angelice, a vrut să modernizeze nițel genul și a încercat să „băge psihologia” în panopticul de ceară al multicolorelor sale păpuși. A cules toate nișelele foiletonului: regi și prinți, procese de vrăjitorie,

modernă poate produce nra! perfect în ordinea falsului și a imitației vieții. Recunoșc: o imitație clasa I, o imitație de lux. Actorii vrednici de o mai bună cauză joacă perfect, mobilele, perdelele, costumele, caii, echipajele snt frumoase în sine. Stripisul face parte, alături de cai, lux și comploturi, din santajul general. Toate genurile de artă au drept la viață. Cu condiția să respecte regula jocului. Chiar și genul pur distractiv este legitim. Numesc distractive poveștile despre care spectatorul va spune așa:

CU CE PREȚ UITĂM

SAU IGNORĂM FILMELE BUNE

Radu Cosăju

La drept vorbind, un efort pentru a fi înținuți la cureni cu viața filmului lumii se conturează limpede. Operativitatea cu care ne-a fost adus „Falstaff” e o bună măturie. Un cinefil se formează văzând filme — la timp și multe — dar, în primul rând, văzînd. E desigur, un truism, să recunoaștem însă că nu odată ceea ce se petrece cu diluzarea filmelor pe ecranele noastre are ceva absurd. Cîrcula — de exemplu — pare că nu putem aduce filme mari pentru că filmele pe 70 mm. costă scump. Film mare era pelucă pe ecran lat! Să lăsam însă în treburile întempestive. Să lăsam cîteva clipe D.D.F. în pace și să ne întoarcem puțin spre noi, public și croniciari. E cert că în ’67 vom avea filme bune și — după cîte se pare — unii, două, trei — excepționale. Vor fi — inerent — și filme proaste. Problema mea sînd așa: ce filme bune, aflate în proiectie în cinematografe, nu vom vedea? Ce facem cu filmele bune pe care nu le observăm? Ce facem cu această categorie a filmelor neobservate de public și, deseori, de critică? În ’67 această categorie va înregistra o creștere sau o scădere? Nu vreau să fiu

sceptic. Voi spune doar că problema e dureroasă. Spiritele senine se vor arăta, firește, uimite: cum, există filme bune la care nu vine lumea? O prejudecată la lei de senina susține că filmele bune fac succes de casă, iară excepție — iar cele proaste, după cum e normal, fac săli goale. E aici o lelișiază a publicului, considerat judecător inalienabil, cu verdict pe lădă greș. Tot ce face succes, e bun și valabil — un film lădă public e aproape prost, blestemat și trebuie evitat. Pentru un spirit mai puțin senin, situația e alta: există filme proaste la care lumea nu intră; există filme proaste la care publicul dă buluc. Exemplu? Spațiul nostru e redus și nu vom cita de cît cei 7 din Teba, Mongolii, Triumful lui Robin Hood, (nu intră în această categorie Wikin-gii). Există apoi, filmele bune și foarte bune la care se face „coadă” (Procesul de la Nürnberg, Diligența, Tom Jones), fenomene luminoase și semnificative pentru complexitatea reacțiilor publice. Și există, în sfîrșit, filmele bune care nu aduc lume, filme „căderi”, filmele bune neobservate. Dacă spiritele senine stăruie în uimire și ne cer exem-

ple — iată cîteva, cele notorii. Știe cineva că în București a rulat un film intitulat „Moranbon”? Un film lucrat în R.P.D. Coreeană, cu actori coreeni admirabili, în regia unui francez, Bouardot, artist fin, sensibil, plin de lirism. Scenariul lui Armand Gatti — un dramaturg viguros, dădora de idei, hotărît să povestească lucruri esențiale, evitînd pitorescul și exotismul. Filmul a rulat o săptămînă și a dispărut. Merita cel puțin succesul Nevestelor periculoase! A mai fost după aceea un scurt-metraj extraordinar: Doi, al unui tînd regizor sovietic, Mihai Boghin. Un carton — nici măcar un afiș — îi anunța prezența la un cinematografe de mîna a doua, drept complementare. Filmul era memorabil și, ca atare, nu poate fi povestit în cuvinte. La multe luni de la prîna vizionare îmi mențin entuziasmul și îndrănesc să scriu că nici un om lînd nu ar fi trebuit să scape povestea aceea de dragoste desfășurată în 20 de minute, în imagini care îi dădeau dreptul unuia dintre cei mai buni croniciari francezi, Michel Cournot să scrie că „Bohgin a re-

inventat cinematograful”. În singura cronică citită în presa noastră criticul scria rece și doct că filmul acesta are lungimi. Să lăsați goală a fadci și Cenușa polonezului Wajda — cel mai bun film istoric după părerea mea, din ultimul deceniu. Pentru cinefilul de linete și gravitate Cenușa aducea în prim plan o problemă intelectuală de mare actualitate: criza adîncă a lanatismului orb, tragismul existențelor plasate în alara istoriei naționale, sacrificiile pe altarul unor mituri tîrd rădăcini. În destiul unui popor. Nu exit să afirm că în ’66 doar Femeia nisipurilor și Umbrele strămoșilor ultiți (alte două filme „blestemate”) s-au ridicat la frumusețea plastică, la amploarea artei cinematografice desăsurate în Cenușa.

Aceștea sînt exemple notorii de filme neobservate pe ecranele marilor publice. Aș adăuga la Cinematoc — „săptămîna Visconti” (cu bilete la casă, la indemnă ori-căru cinefil!) au rulat în premieră două din capodoperele acestui conle de Madrone: Obesie și Pămîntul tremurător. Al doilea film, ca să nu mai invoc doar o pă-

tere personală — e considerat de marile critici italiene ca și de regișorii de prestigiu lui Antonioni — „o capodopera încă neegalată în cinematografa italiană”. Cinematoc — iată cu asalt în afleia nimicirii perisabile — era de astă dată, la drama aspră a unor pescari din Sud filmată cu numă s-a mai filmat vreedată, dezolat de nepopulată. De ce are loc acest fenomen, cum se explică miopia aceasta? Sînt multe cauze și în nici un caz nu trebuie să le discutăm cu dispreț, sau orgoliul intelectualist. Aș numi în primul rînd forța reală pe „piață”, a cinematografului „alimenter” a filmelor ușor comestibile, înghițite ca semnele de dovleac. De la supraproducții înepțe la comedii muzicale triviale ca idee și realizare, chiar dacă nu ajung la pornografia deschisă. Unii conțari sînt de părere că asupra unor asemenea filme care cad în afara artei, critica să-și propună deliberat tăcerea, disprețul. Pires-tre, ideea nu e rea. Dar ea trebuie racontată cu obligația unei susțineri tenace a filmelor bune

la care „lumea vine”, și a unei și mai încăpăținate (dacă nu chiar patetice) apărări a „filmelor neobservate”. Aceasta ar obliga critica să discute și să justifice unilaterală concepție despre spectacolul, spectaculosul rețus la schemele „filmelor de succes financiar”, ar obliga critica să discute deschis cu publicul mare despre arta filmului, independență de literatură și teatru, de „intrigă”, „dialog” și „decor” (care încă mai fascinează ignorîndu-se imaginea ca expresie fundamentală) despre valorile suverane ale cinematografului pre-sind spectatorului să vadă un film și nu să-l citească; această oțensivă critica noastră să se impună în fața spectatorului prin forța unei argumentări conștiente atît de erorile didacticismului și sociologismului cu totu! impopulare, cît și de pericolele apofiticiului, asociatului și evazionismului. Dar... Adevărul e că critica noastră de film nu e o forță autoritară în fața publicului... Nu cunosc film care să fie prezentat publicului — așa cum se întîmplă în alte părți — cîntîndu-se părerea autori-

lădă a vreunui critic de cinema. Și nu știu dacă făcînd o anchetă printre spectatori am putea găsi mulți care să ne spună care-s criteriile de film preferați, cei în care au încredere, cei al căror cuvînt le influențează decisiv judecata și preferințele artistice. Mi s-ar putea replica, fără îndoială, că apăsînd prea mult pe relația simplă critică și public sim-plic o problemă mult mai complexă. În fond — ar putea susține alți preopinienți, mai „înțelepți” și mai „calmi” — pe toate meridianele, filmele bune își fac loc mai greu spre spectatori și întotdeauna o artă inconfundabilă ca și artiștii care lucrează împotriva prejudecăților și conformismelor estetice („ochiul e cel mai conformist organ de simț al omului” spune un mare psiholog francez) au avut succesul dificil, trecînd mult timp neobservate. Rămîn credințat că-n orice artă existența unei critici autoritare duce la crearea unui climat în care nenvaloarea are o viață din ce în ce mai grea. Un climat în care va fi din ce în ce mai greu ca valoarea să treacă neobservată.

2. Deci, dacă există, totuși, personalități științifice remarcabile, printre studenții, dacă poate există în știință (sau în unele științe) precocitate, nu s-ar putea conta pe contribuțiile cercurilor studențești, antrenate de cele mai bune cadre didactice, la rezolvarea unor probleme practice ale cercetării științifice naționale? Profesor Ion Ursu (prorector, președintele comisiei teritoriale Cluj pentru coordonarea muncii de cercetare științifică): „Problema cadrelor științifice recrutate din mijlocul studenției are o importanță deosebită mai ales în perspectivă. Studenții cei mai dotați trebuie să fie polarizați în jurul unor specialități... Acum cîteva ani ne ocupam mai des de studenții slabi sau mediocri — acum condițiile s-au schimbat, ne interesează în-deosebi cei buni, care trebuie îndrumați, cointeresați, antrenați pentru rezolvarea unor anumite probleme. Prof. Ioan Demeter: „Te-matica de cercetare pentru studenți se alege din aceea a catedrelor, care la rîndul ei este integrată, pe plan regional și republican, principalelor direcții de investigații ale științei noastre... — Un exemplu? Mihai Drăgan - Bouaru (șeful comisiei profesionale a Consiliului A. S. pe Universitate): „În domeniul biologiei, în care lucrez, urmărim, de pildă, activitatea enzimatică a solului, care e strîns corelată de producția noastră vegetală. Vom încerca astfel în următorii 2-3 ani, să obținem uree în stare cristalizată. Ne preocupăm de altfel, de mult timp studiul influenței ureii (care se produce acum, ca în-grășămint industrial, în țara noastră) asupra microorganismelor din sol. Ar trebui să se colaboreze cu un Gostat, pentru a se urmări mai bine influența asupra plantelor superioare...” — Ar trebui?... Mihai Drăgan-Bouaru „Nu întotdeauna, din păcate, ne-am creat condițiile unor raporturi directe cu producția. De altfel, aplicația în practică, în științele noastre, nu este, de regulă, imediată... Biologia vegetală nu e agronomie, deși are strînsă conțințențe cu ea...” Barbur Ioan: „Totuși, să nu simplificăm. Sînt domenii ale științelor — și fizica teoretică o demonstrează — în care aplicația practică nu poate fi făcută imediat, direct. Cercetarea teoretică o la cite odată înaintea practicii. Ceea ce nu ne împiedică uneori să antrenăm studenții (sau să se antre-

neze singuri) la activități legate strîns de aplicația lor. Cazul lui Szabo Árpád care, făcînd practica de anul III la Cimpia Turzii, a fost pe cale să pună în aplicare o prețioasă inovație în detectarea punctelor de sudură de pe cablurile ascensoare pentru mine... — A fost pe cale?... Roman Balcan: „Szabo propunea trecerea cablului printr-un oscilator de o anumită frecvență, detectînd astfel schimbarea mărimii electrice. Era nevoie însă de o experimentare aprofundată, la fața locului, de verificări ale eficienței și rentabilității... Întreprinderea s-a dezinteresat. Noi, de asemenea...” 3. Ne întoarcem la o problemă ridicată inițial. Am vorbit pînă acum despre „virtuțile” din activitatea științifică studențească. Să știe că în cercurile de medii 8 în sus. În ce măsură însă — fiind seamă de noul regulament al asociației — se poate vorbi și ori fiindcă în alegerea lor au predominat unele interese familiale, foști colegi de-ai mei, structuri de cercetători cu totul deosebite, s-au plafonat, fie într-o școală medie, fie într-un loc de muncă în care investigația se reducea la urmărirea aceluiași și aceluiași aparat... După ani de zile nu i-am mai recunoscut. Deveniseră mediocri. Desigur că „omul sfințește locul” că oriunde poți să aduci un stil de muncă nou, dar nu-i mai puțin adevărat că în repartizarea absolventului, viitor cercetător, trebuie ținut seama de factori mai complecși decît simple medii, cu zecimalele etc...” Prof. Ion Ursu: „Pînă la un punct, firește, criteriul mediei este fundamental. Cum să vorbim de un viitor cercetător dacă acesta nu a înregistrat rezultate foarte bune în anii de studii? Dar problema înclinărilor este mai complexă și nu se poate ogîndi pe deplin în notațiile obținute de-a lungul anilor. Cercetătorul cu talent deosebit este, în felul lui, o excepție. În stabilirea activității muncii sale viitoare trebuie să se țină seama, neapărat, de aptitudinile lui proprii, întărite de semnătura șefului de catedră. Cercetătorul de medii de medii se alege azi. Totuși, ar fi greșit să presupunem că, de pildă, un absolvent repartizat la catedra unei școlii medii, este rupt definitiv de activitatea proprie de cercetare. Aptitudinile lui se pot afirma și în aceste condiții. El se poate înscrie la doctorat, poate participa la concursuri, se poate angrena într-un studiu, ca și colegii lui din institutele științifice...” CITEVA „SUMARE” CONCLUZII ● Îndrumarea activității științifice a studenților are oșadar, două laturi distincte și strîns corelate: pe de o parte, antrenarea oit mai largă a tinerilor de pe băncile facultății la discutarea unor probleme vaste, care depășesc zonele cursurilor universitare propriuzise. Participarea la activitatea cercurilor trebuie impulsionată pe toate căile, folosindu-se din plin mijloacele existente: excursii turistice și documentare, vizitarea unor institute sau întreprinderi în care sînt aplicate problemele discutate etc. Pe de altă parte, sportul propriu al studentului, devenit membru al cercurilor, poate și trebuie să devină unul din criteriile fundamentale ale selecționării lui. Stimularea prin recompense morale și bănești, poate spori și mai mult emulația, poate grăbi cristalizarea aptitudinilor individuale. ● Contribuția cadrelor didactice care au concurat cu studentul la munca de cercetare ni se pare a fi hotărîtoare la stabilirea drumului său de mai tîrziu. Absolventul trebuie sfătuit cu grijă și competență în alegerea pe care o face, și însăși această alegere trebuie influențată practic, printr-o mai mare pondere pe care o poate avea, în fața comisiei de repartizare, caracterizarea aptitudinilor sale vîldît în cercurile profesionale ca un adjuvant și eventual chiar corectiv al bilanțului său școlar propriu-zis. ● Ținînd firește, seama de specificul domeniului științific, fără a simplifica noțiunea de „aplicație practică”, trebuie formate cît mai devreme, la studentul înzestrat pentru cercetare, pasiunea și grija pentru eficacitatea socială a muncii sale, tendința de a se integra în colectivitate, cu o modestie, dublată firește, de cele mai mari și întemeiate ambiții... ● Organizațiile U.T.C. și asociațiile, trebuie să se ocupe din timp de formarea, la acești viitori cercetători, a acelor trăsături de caracter care vor defini întotdeauna omul de știință: perseverența, devotamentul, fîria de caracter. Numai astfel se poate evita „pierderea pe drum” a acestor talente pe care învățămîntul nostru este azi în măsură să le detecteze la vîrstele cele mai precoce... IONEL HRISTEA *) Începutul în nr. 5434,

CERCETĂTORUL DE MIINE SE CONTUREAZĂ AZI *)

de o cuprindere largă a studenților în activitatea de cercetare?

Mihai Drăgan-Bouaru. „Noul regulament prevede, într-adevăr, o lărgire a activității, în sensul posibilității aderării la cercuri și a studenților primilor ani de studiu (dacă implinesc, firește, condițiile de medie). Aceasta nu interesează, bineînțeles, că el pomesc de la început în activitatea de cercetare. Există cîteva trepte în activitatea noastră: mai întâi, studenții mai puțin experimentați, se mărginesc să afle rezultatele celorlalți. Apoi ei pot face referate asupra unor lucrări deja experimentate sau lucrări teoretice de sinteză, documentîndu-se asupra noutăților din domeniul respectiv și informîndu-i, la rîndul lor, pe ceilalți... Cu alte cuvinte, o familiarizare treptată cu domeniul de cercetat, în care, pînă la urmă vor putea aduce și contribuții proprii. Această lărgire își are, totuși și limitarea ei: nu pot fi primii ca membri ai cercurilor, în acest an, cei care au restante, examene amîinate etc. Repet, ca membrii propriu-zisi... Dar la ședințele cercurilor poate asista orice student, indiferent de medie, noi îi invităm...”

4. În linii mari, există două destine ale absolvenților Universității: unii devin profesori de școală medie (sau intră în filiera învățămîntului superior), alții urmează a-și continua, în instituții sau întreprinderi, munca de cercetare teoretică și practică. Cum se asigură posibilitatea, pentru cei care au dovedit talent în domeniul cercetării din studenție, de a continua activitatea pe terenul în care pot da „randamentul maxim”?

Prof. Demeter: „După cum se știe, comisia guvernamentală face repartiziile pe întreaga țară, cu dreptul absolventului de a-și alege locul de muncă, în ordinea mediilor. Cum în cercurile științifice se primesc studenți numai de la media 8 în sus, ei vor fi primii care au posibilitatea să aleagă...”

Juga Daniela: „Este așa... dar ceva mai complicaț. Eu, de pildă, am media 9,25. În principiu (dacă nu chiar și în practică) există posibilitatea ca un număr de studenți foarte buni, cu medii superioare, dar nu neapărat înclinăți pentru munca de cercetare, să aleagă „înaintea mea, fără ca prin această, să fie de la sine înțeles că, în cutare sau cutare domeniu de investigație în care vor lucra, vor da și randamentul maxim”.

Roman Balcan: „Am înțeles într-adevăr, cazuri triste. Uneori, din cauză că nu și-au putut alege locul potrivit, alte-

● Tribuna secretarului U.T.C. Viața de organizație și cerințele AZI vîrstei ● Răspundem la întrebările cititorilor ● Viața

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

De ce depinde răspunsul tinerilor la întrebarea :

ESTE INTERESANTĂ ADUNAREA GENERALĂ ?

Indiscutabil, rolul și eficiența adunărilor generale în viața fiecărei organizații U.T.C. depind într-o măsură hotărâtoare de modul în care reușesc să răspundă preocupărilor tinerilor, să trezească interesul lor, să-i facă participanți activi la dezbateri. Într-un cuvînt, nu numai de conținut, de temă depinde acest succes, ci și de caracterul atrăgător, viu, interesant și tineresc care trebuie conferit adunării. Realizarea în fapt a acestei cerințe presupune, evident, preocupare, eforturi, căutări, consultarea largă a tinerilor. În ideea unui schimb de experiență — am întreprins o anchetă pe această temă. Am adresat unor cadre U.T.C. întrebarea : Cum reușiți să asigurați caracterul atractiv al adunărilor generale ? La aceeași întrebare am căutat, la rîndul nostru, răspunsuri, participînd la adunări generale ale uteciștilor.

PE ORDINEA DE ZI : TINEREȚEA

Toți sînt numai ochi și urechi. Se aude parcă respirația reținută, dar uniformă, a sălii, măsurînd ca un seismograf emoțiile pe care le stîrnesc cuvintele vorbito- rului. Invitatul din această adunare a uteciștilor de la Direcția generală a Întreprinderii de construcții siderurgice Hunedoara — un profesor de istorie — vorbește despre „Formarea limbii și poporului român”. Multe din faptele ce sînt prezentate, uteciștii nu le aude acum pentru prima oară, dar chiar dacă le-ar ști pe toate, interesul lor ar fi același. Ce poate fi mai plăcut decît reîntîrea unor asemenea momente din istoria poporului. Tinerilor nici nu le vine să creadă că timpul rezervat expunerii s-a terminat. „De ce a fost atât de scurt?” — vor parcă să spună privirile lor. S-a auzit vocea lui Ioan Sîrbu, secretarul organizației : „Urmează un scurt program de recitări”.

Pe podium s-au urcat atunci Voicu Elena, Mihro Petre și Stan Maria Jana, care au început să recite poezii inspirate de trecutul nostru istoric, închinată aceluiași eveniment la care s-a referit și expunerea. La sfîrșit, utecișta Monica Cusăț și-a manifestat o dorință : — Vreau să recit și eu o poezie... Toți au rămas uimiți. Știau că Monica e cam timidă, că, de obicei, nici rugată nu prea îndrăznește să ia cuvîntul la adunări. „Ce-o fi cu ea ?” — se întreba fiecare, încurajînd-o totuși. „S-o ascultăm !” Fata a început... Versurile lui George Lesnea, închinate partidului, au fost recitate cu deosebită căldură... Am notat una din faptele, prin care se poate ilustra preocuparea organizațiilor U.T.C. de la I.C.S.H. pentru asigurarea unui conținut cit mai interesant, mai tineresc și atrăgător adunărilor generale. Varietatea formelor de dezbateri a temei, îmbinarea unor activități diferite cu o activitate principală. Obiectivul de a se organiza, pe lângă tema propriu-zisă și alte acțiuni menite să îmbogățescă și să illustreze problemele dezbătute, să sporească interesul și atractivitatea adunărilor generale după adunările de toate organizațiile U.T.C. din întreprinderi. La organizațiile U.T.C. șantier construcții 1, lotul 1 și lotul 2, de pildă, printre alte teme educative au fost discutate în cadrul adunărilor generale și subiecte ca : „Eroi ai trecutului nostru” și „Istoria de Hu- nedoara”. Pentru ca dezbaterile să fie urmărite cu cit mai mult interes, cu o zi înainte de începerea adunărilor organizate vizite la Castelul Huniazilor, unde se păstrează valoroase măturii despre viața și activitatea acestei proeminente personalități din istoria poporului român. Dezbaterile de la doua zi din adunare a fost o continuare firească. Tinerii au apreciat în mod deosebit această acțiune.

AL. BĂLGRĂDEAN

Am discutat, firește, de mai multe ori în cadrul organizației noastre, despre tinerete, prietenie, dragoste, despre atitudinea și comportarea în muncă, în societate. Aproape de fiecare dată, însă, materialele întocmite de noi n-au avut un ecou deosebit, nici chiar în cadrul adunării, n-au antrenat la discuții pe tineri, nu i-au pasionat. Ne-am tot întrebat care să fie cauza. Faptul că lucrurile se repetau, ne îndemna cu atît mai mult să căutăm răspunsul. Am revăzut materialele adunărilor generale. Erau bune ; nu scăpaserăm nici o idee ; toate erau expuse clar, frumos, detaliat. Cu toate acestea... Am discutat în cadrul biroului, ne-am sfătuit cu membri ai comitetului U.T.C. pe fabrică. Am înțeles, cred, la un moment dat cam în ce direcție să mergem. În următoarea adunare generală am hotărît să dezbătem tot o problemă de educa-

ție. Și iată cum am procedat. Cu vreo zece zile înainte de adunarea generală am întreprins în rîndul uteciștilor din organizația noastră U.T.C. nr. 6 o mică sondă — următoarele întrebări : „Ce calitate consideră că este necesară să aibă prietenul sau soțul dv.?” „Ce părere aveți despre căsnicie?” „Ce înțelegeți prin a fi om modern?” „Jumătate din cei 80 de membri ai organizației au dat răspunsuri. Aceste

PE FIRUL CAUZELOR... SAU VIRTUȚILE CONCRETULUI

ne-au ajutat la întocmirea unui material concret, bazat pe păreri și concepțiile tinerilor, spuse deschis, sincer, prietenește. Așadar, aceasta era cauza : generalul. Materialele noastre precedente, deși în principiu întocmite bine, cu idei teoretice clare și bine puse, suferiseră tocmai de această boală : generalul. Degeaba întinsesem noi expunerea pe nu știu cîte pagini ; faptul că nu-și aveau locurile foarte combativă

față de abaterile unor colegi de muncă de la normele de conduită. Și toate acestea, spuse deschis, sincer, prietenește. Așadar, aceasta era cauza : generalul. Materialele noastre precedente, deși în principiu întocmite bine, cu idei teoretice clare și bine puse, suferiseră tocmai de această boală : generalul. Degeaba întinsesem noi expunerea pe nu știu cîte pagini ; faptul că nu-și aveau locurile foarte combativă

tinerilor, frîmțăriile, confruntările lor de păreri și situații, făcuse ca în adunări, ele să nu aibă niciun ecou. De atunci ne-a rămas limpede un lucru și anume acela de-a nu mai întreprinde nimic, fără consultarea atentă, concretă a membrilor organizației.

PETRU HĂLMĂJAN locșiiștorul secretarului comitetului U.T.C. Fabrica de tricotație „Miorița” - Oradea

ÎN 18, LA 16 TREIZECI

Participasem cu cîteva zile în urmă la o consfățuire. În cadrul unor discuții despre adunările generale, Gheorghe Moise, secretarul U.T.C. al Șantierului Teluc relata colegilor săi de pe alte șantiere că în organizația lui prezența la adunări este de fiecare dată de sută la sută, mobilizarea nu ridică nici o problemă. „La noi — spunea el — în care luna, în ziua de 18, la orele 16,30, la club sînt prezenți toți uteciștii. Nu-i nevoie să-i anunțăm. Chiar dacă sînt plecați în alte localități găsec ei mijloace să vină la timp”.

Mă încercam o firească îndolă. Chiar așa să fie ? Cum astăzi era în 18, am ținut să mă conving. În club, în așteptarea tinerilor discut cu membrii biroului, încerc să aflu cît mai multe lucruri din activitatea organizației. Și mai ales îi sîcîi pe secretar : — Și crezi c-o să vină toți ?

— Sută-n sută, se arată el sigur pe ce spune. Nu-mi fac ei surprize din astea. La 16,30 sala era plină. Așa încît, lînd loc la masă, secretarul putea spune : „Tovarăși deschișd adunarea noastră...”

Se scurse o jumătate de ceas de discuții. De-odată ușa clubului se deschise cu zgomot și înăuntru dădura buza doi tineri : Gheorghe Dragulin și Vasile Velchereanu. Intraseră. Ochiul sălii se îndreptă spre ei. Secretarul privindu-mă, roși, dar nu-și pierdu cumpătul. Consultă adunarea care acceptă ca cei doi tineri să rămînă în sală, nu mai înainte de a-i fi criticat aspru. Aceștia plecară capetele rușinate.

La sfîrșitul adunării secretarul mă evită : „Știu, nu mă credeți, dar e pentru prima dată...” Atît mi-a spus cînd i-am strîns mîna la despărțire. La plecarea din șantier porneau spre redacție cu o stîre de ultimă oră : un nou cuplor, al 6-lea, intra în funcțiune înainte de termen, la noua uzină de preparare. Am reținut dintre cei care au contribuit în mod deosebit la obținerea acestui succes numele a doi uteciști : Gheorghe Dragulin și Vasile Velchereanu. Cei doi întîrzișă la adunarea generală. Pentru că, o fericită coincidență făcuse ca focul la noul cuplor să fie aprins în aceeași zi, în 18, la orele 16,30.

N. ARSENI

CRESC RÎNDURILE ORGANIZAȚIEI U. T. C.

la adunarea generală din octombrie au lipsit 6, în noiembrie 11, iar în decembrie 18.

Incercaseră membrii comitetului U.T.C. să dezlege tainele. După căutări, au ajuns la o explicație : lipsa de interes a tinerilor. Dar aceasta căruia fapt se datorește ? Eforturile lor s-au oprit aici.

— N-am reușit. Am făcut totul. Privirile secretarului devneau treptat descurajante. — Ei, vedeți, ce să facem... Nu-s obișnuiți să renunț. Am pornit-o metodic. L-am

rugat pe secretar să-mi asigure „colaborarea” tuturor tinerilor din organizație. Și aceasta s-a dovedit fructuoasă.

— Ultima noastră adunare ? ANGELA CONDRESCU : „Nu-mi amintesc tema”.

STELA IONESCU : „Timp pierdut. Ni s-au citit cîteva pagini, citeva date copiate de aici de colo, pe care le știam. Nimic nou, nimic care să ne atragă. O schemă care se repetă mereu”.

prezentat referatul. Ni s-a dat un teanc de cărți și de materiale bibliografice să scoatem ceva din ele. Nu ni s-a mai spus nimic. Am făcut ce ne-am priceput”.

ȘTEFAN IONESCU : „A fost un material teoretic. S-a ocupat comitetul U.T.C. de el, dar...”

VLĂDĂU DUMITRU : „Nu cred să mă înșele memoria. Știu precis că au fost numai primiri de membri”.

Lucrurile deveneau limpezi. Dar vîlul enigmei avea să-l înlătură definitiv uteciștii.

tecistul ALEXANDRU SIGHIȘOAREANU : „Ni s-a anunțat o temă. Era interesantă. Trebuia să avem și invitați. În adunare, însă, s-a discutat cu totul altceva. Am fost surprinși, nedumeriți”.

Acum era, într-adevăr, vorba de un rebuz.

— S-a făcut o MICĂ SCHIMBARE — ne spune secretarul comitetului U.T.C. Tema anunțată la organizația nr. 1 am PRELUCRAT-O la organizația nr. 3 și INVERS ! Spre surprinderea mea, „cuvintele organizația U.T.C.

Sala de festivități a Liceului nr. 10 din Capitală. Atmoseră caldă, de sărbătoare. În primele rînduri peste 40 de tineri, elevi din clasa a VIII-a, trăiesc emoția unui moment de nouă. Alături de ei, participanți la eveniment, colegi de clasă, colegi din anii mai mari, profesori și dirigenți.

Rînd pe rînd își aud strigătele numele. Secretarul comitetului raional „1 Mai” al U.T.C., tovarășul Feraru Constantin, le înmînează, strîngîndu-le călduros mîna, carnetul de membru al Uniunii Tineretului Comunist (fotografia 1). Iată-l : Costăchescu Heana Sesan Adrian, Ionescu Cristian, Tănase Carmen, Stavrache Adriana și Chivu Tăliana, elevi cu o purtare exemplară și ale căror note la învățătură sînt numai de 9 și 10. Sînt bine cunoscuți în școală pentru strădania lor la învățătură, certificați și de notele primului trimestru, pentru comportarea lor frumoasă, disciplinată.

Priviți-le chipurile ! (fotografia 2 și 3). Dincolo de bucuria pe care le-o oferă acest moment ele exprimă holărită de a deșu eforturi și mai mari pe drumul complex al cărții, de-a contribui, alături de ceilalți uteciști, la îmbogățirea vieții organizației din care acum fac parte. Au roștit-o de alții cu toții asociindu-se prin aplauze (fotografia 4). la angajamentul pe care Prelucru Anton, îl lua în numele celor 41 de noi uteciști.

Alăturîndu-ne celor care i-au felicitat cu acest prilej le adresăm și noi, celor mai tineri uteciști de la Liceul nr. 10, spor la muncă în rîndurile organizației noastre.

Text : I. ANDRIEȘ Foto : N. COBUZ

RENUNȚ LA PREMIU...

De cum am intrat în vorbă — subiectul, firește, cel propus de noi : adunările generale — secretarul comitetului U.T.C. de la Întreprinderea de prospecțiuni geologice și geofizice mi s-a adresat : — Sînteți rebușist, nu ? Am tresărit. E adevărat, m-au pasionat într-o vreme cuvintele încruci-

sate, dar de unde pînă unde putea ști acest lucru secretarul U.T.C. pe care-l abia acum îl vedeam, pentru prima dată ? N-am apucat să-i răspund, nici măcar să mă dumiresc ce anume trimdea călătîi de rebușist, că m-am și trezit pus la încercare : — 6 — 11 — 18

e vorba de un triplu (cu sau fără încastru) de vreo criptogramă sau a ritmograf. Nu, nu credam pentru prima dată ? N-am apucat să-i răspund, nici măcar să mă dumiresc ce anume trimdea călătîi de rebușist, că m-am și trezit pus la încercare : — 6 — 11 — 18

teciști, cîți numără această organizație, Nu vă pripiți. Nu

- Dicționar ● Dicționar
- Dicționar ● Dicționar
- Dicționar ● Dicționar
- Dicționar ● Dicționar
- Dicționar ● Dicționar

MICROENCICLOPEDIA

PROVERBE

de Victor Kernbach

Când pui într-o coloană toate cifrele pe care le ai, sub ele tragi linie; pînă să începi un caiet nou stai măcar o clipă nehotărît în fața primei foi albe. Nu e clipa pe care o rugase Goethe să se oprească: aceea era alta, popasul ei era necesar contemplării probabil pure. Indiferent cînd se sîrbătorește, un an este mereu alt început în linia consecventă a timpului scotit ireversibil. La noi, irătorii l-au anunțat cu plugosorul, care nu este un plug adevărat trecut peste zăpezi în ritmul de trohei al versului tradițional cu măsură scurtă. De ce iarna? Romanii făceau asta primăvara, la prima brazdă. Intre timp, calendarele s-au schimbat și se vor mai schimba, iar bilanțurile nu în de starea meteorologică a timpului. Important este, așa cum văzuse Heraclit, că totul curge, chiar dacă nu neapărat din ulciorul vîrsătorului zodiacal. Și mai important este cum curge. Oricît de melancolic ai deveni în fața curgerii timpului, e mai bine să te întrebîi ce a fost anul, mai ales că de pe puntea unei zile festive de capăt și de început te-ai întrebă cum va fi. Un an e un adăos de maturitate: ai avut (sau ai fi putut să ai) 365 (din cînd în cînd chiar 366) de zile încărcate cu experiență.

ÎN ULCIORUL NOU, APA

Francezii spun în proverb că în fiecare an ai douăsprezece luni mai mult. Cînd le ai... Fîndcă a trăi pur și simplu, fără scop și ecou, nu înseamnă decît a consuma timpul, cel mult ca pe o băutură răcoritoare.

Dacă n-ai înțeles ce înseamnă un bilanț moral ai uitat, desigur, în fața curcanului fript, printre sarmale și alcooluri care se vor repeta ades în restul anului, că poate luna decembrie ai părăsit-o umil, pe scara de serviciu a liniei descendente din grafiicul faptelor tale. Altminteri, în prelungirea ospetelor festive, dorul de ele te va bîntui, și să nu ajungi cumva, cu speranța goală că ce n-ai făcut azi ai să faci mâine, în gura unui proverb armenesc usturător: „Năstăruil soacote că în fiecare zi e Anul Nou!

Anul care a trecut l-am judecat văzînd ce succese ne-au ducurat, ce am dăruit altora din sufletul nostru, ce putem trece măcar în catastrăful veciniei relative — un raft de cărți citite bine, un vagon de griu mai bun, o mie de piese de oje, o prietenie fertilă sau o dragoste relevantă? În cadența calendarului, citi își descrie o dată elipsa Pământului, luăm anul întreg, căci bine zice proverbul românesc: anul nu-l putem cântă, e una singură, fără concesii. Numai așa ne putem gîndi, la ceea ce avem de făcut. Anul care a început dă puțînă precizie vizuală: ce n-ai apucat să faci, vezi face. În ulciorul nou, apa e mai rece! Un proverb persan. Se potrivește.

Acum o sută douăzeci și șapte de ani, Grigore Alexandrescu aștepta cu dureră mută anul 1840. Generația mea s-a îngrozit și s-a revoltat exact după o sută de ani. Dar acum trăim cu totul alte vremuri și, fără a ne clăti creierii cu idiliile ca apă de roze, știm bine că ceea ce îi cerem viitorului, de fapt, noi înșine îi dăm. Construim o societate cu totul nouă. Fiecare și-a privit în oglinda clipei anuale personalitatea în devenire tot mai intensă.

Anul Nou a fost un moment festiv? Da. Dar nu se rezumă totuși la curcanul fript și la răvașele de plîndicit. Poate că e poarta pe care va intra alt Bach, alt Einstein, sau chiar înfrînirea cu o lume cosmică similiară.

VĂ PREZENTĂM O NOUĂ RUBRICĂ

INGINERUL DE LA „ELECTROPUTERE“

Există o publicație înfîlîită destul de rar în afara cercului specialiștilor: „Buletinul Oficiului de Stat pentru standarde, invenții și inovații“ Anost, poate, la prima vedere, acest buletin modest se vîdește de un interes deosebit pentru orice urmărește în știință și tehnică ziua de mîine. Aici, în filele buletinului, sînt consemnate rezultatele pe care inspirația și studiul imaginației și munca perseverentă, le-au concretizat în realitate.

Prima cunoștință cu Ștefan Grosu, a fost prilejuită tocmai de răsfoirea colecției pe citiva ani a buletinului amintit. Numele său, la rubrica „autor al invenției“, se repetă într-o constanță care odată cu anul 1963, 1964, 1965 și 1966, crește mereu. L-am înfîlînit apoi în mijlocul colectivului uzinei în care-și desfășoară activitatea: „Electroputare“ Craiova.

— Care este prima dumneavoastră invenție?

Inginerul a zîmbit la această întrebare, zîmbet adresat unei amintiri de demult:

— Am inventat... becul electric. Aveam șase ani și împreună cu un alt băiat, fiul telegrafistului de la poșta din Focșani, am legat de capătul unui conductor un borcan gol de muștar.

— Și... s-a aprins?

— Ah, nu, bineînțeles. Cu aceasta au început și primele îndoeli.

Fiul al unui modest funcționar al metrologiei (simbolică,

poate, coincidență ca tatăl să fie funcționar al acelei instituții, care, după zece de ani, avea să consemneze invențiile fiului), Ștefan Grosu a manifestat de mic preocupări pentru lumea minunată a tehnicii. În copilărie, însoțit de tatăl său, mergea la un gater din Munții Vrancei și nu se dezlepea ore întregi de lingă vechea mașină cu aburi care punea în mișcare fierăstrăul. Anii petrecuți pe băncile liceului din Focșani au însemnat și începutul pasiunii sale pentru electrotehnică („La 14 ani, împreună cu moș Petrescu, un lăcătuș bătrîn de la C.P.R., am construit un motor electric“). În 1933, tînrul Ștefan Grosu devenea student al Facultății de Fizică din București Student eminent, avea să urmeze în același timp și cursurile Politehnicii.

— Pasiunea pentru știință, pentru căutarea continuă a noului le datorez profesorilor mei, regretatul N. Longinescu, actualilor academicieni Octav Onicescu și Eugen Angelescu, lui Gheorghe Cartianu, membru corespondent al Academiei, al cărui asistent am fost o vreme. Încă de atunci, în laboratoarele facultății se făceau cercetări fundamentale sau legate direct de practica industrială.

În anii refacerii postbelice, inginerul a realizat și prima lui invenție, deși, modest, n-o consideră decît o rezolvare a problemelor

tehnice puse de condițiile grele din acea perioadă: într-un atelier slab utilat realiza un tip nou de transformator de sudură a cărei nouate o constituia folosirea unor materiale care nu presupuneau cheltuieli mari.

Anul 1949. Primele realizări în opera de creare a industriei noastre electrotehnice. Întîi la uzina bucareșteană de mașini electrice, apoi la „Electroputare“ Craiova, cea mai tînară și mai puternică unitate a industriei, care contribuie la asigurarea de baze tehnice a planului de electrificare a țării, tovarășul Grosu se află necentenit printre creatori. În același timp, în cealaltă ipostază — de conferențiar universitar al Institutului de mașini electrice din Craiova — Ștefan Grosu a pregătît cadrele de specialiști ale acelei mîine care a devenit azi. Mulți dintre foștii săi studenți sînt în prezent colegi de uzină.

Dar să-l cunoaștem de aproape pe Ștefan Grosu. Mai dăinuie, poate, imaginea inventatorului izolat în puterea nopții sub lumina crudă a lămpilor fluorescente, singur în fața aparatelor de laborator și a complicatelor sale calcule. Invenția în sine este un act de creație, de gîndire, de căutare. Este inspirație și muncă asiduă, îndoielă și entuziasm, reluarea. Dar realizarea oricărei invenții este, în

INVENTATORI ROMÂNI CONTEMPORANI

condițiile științei și tehnicii contemporane, un mare act colectiv, cu implicații colective și mai largi. Sînt invenții care, elaborate teoretic, nu ajung niciodată să prindă viață (sau în cazul cel mai fericit, foarte tîrziu) pentru că nu există condiții tehnice, sprijin material, încurajare. Or, Ștefan Grosu a creat și creează tocmă pentru că astăzi la noi există o puternică industrie electrotehnică în cadrul căreia își desfășoară activitatea, care-i asigură baza cercetării, posibilitatea aplicării și punerii în practică concretă a invențiilor sale.

Și pentru că nu este singur...

— Stau uneori și noaptea în fața planșetelor de desen, desigur. Însă zilele mele sînt pline de oameni, de colaboratori: tînrul maestrul bobinator, comunistul Pavel Dinu, sau academicianul Avramescu, lăcătușul Constantin Motorga sau inginerul Drăgănescu.

Aceștia sînt cei care-l ajută, cu care se consultă, cu care stă la bancurile de probă ale invențiilor sale, atunci cînd „noi născuți“ ai fabricii trec examenul practic al viabilităților lor. El face parte dintr-un colectiv unde o problemă a tehnicii este o problemă a fiecăruia. De asemenea, cadrele Institutului de cercetări și proiectări electrotehnice, întreprinderile bucareștene „Electrotehnică“ și „Uzina de mașini electrice București“ îl au în mijlocul lor pe Ștefan

Grosu — pentru experimentări, ajutor, consultații de specialitate.

Sfera de aplicare a invențiilor inginerului Grosu, în domeniile electrotehnicii, ține de activitatea industrială curentă. Ar fi și greu ca fiecare invenție să fie o „mare revelație“ a tehnicii contemporane. Dar inginerul acesta modest, cu părul cărunt, relativ necunoscut marelui public, este totuși autorul a peste 30 de invenții (brevete, dintre care multe și în străinătate) ceea ce nu-i un palmares tocmai obișnuit.

Peste 30 de brevete, dintre care un număr de 11 s-au acordat brevete și în R. F. Germană, S.U.A., Austria, Suedia, Marea Britanie.

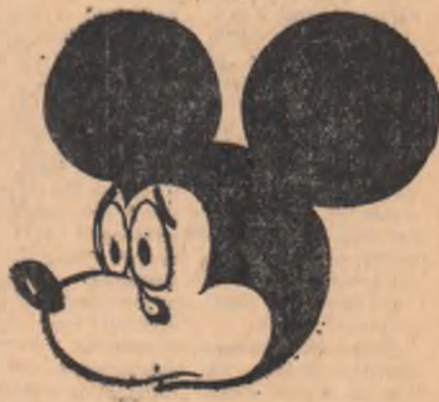
— Și acum o întrebare „9a-blon“: Ce perspective aveți?

— Aici sînt multe de spus. Planul de stat consideră cercetarea științifică, în mod just, ca fiind „forță de producție“. Electrotehnicii îi sînt rezervate sarcini însemnate în acest sens, cercetarea fiind o chestiune de prim ordin.

L. IONESCU

PERMANENȚELE GENERICULUI

Walt Disney

La numai cîteva zile după ce implinise vîrsta de 65 de ani, agențiile de presă au transmis vestea încetării din viață a lui Walt Disney.

Părintele filmului de desen animat, mare personalitate artistică, Walt Elias Disney a avut o existență plină de neprevăzut, succese sale fiind rezultatul talentului și al curajului cu care s-a luptat pentru împlinirea aspirațiilor. În anul 1923, într-un garaj dărpănat de lângă Hollywood, și-a înjghebat împreună cu fratele său, Roy, un „studiu“ ad-hoc. În același an, frații Disney realizează primul „carton“ (desen animat) — „Alice în țara deșertului animat“, după care urmează seria „Oswald“ în care sînt povestite întâmplările unui iepuraș alb. Dar succesul se lăsa așteptat.

Primul mare succes l-a avut în 1928 cu personajul „Mickey Mouse“ inspirat tot din condițiile vieții pauperă, și care l-a făcut vestit. În același

an, Disney introduce pentru prima dată culoarea într-un desen animat în filmul „Silly Symphonies“. Încurajat de succese, Disney începe să scoată de sub penelul său personajele Minnie Pluto, Donald, Lălu-belle, Ferdinand care devin în scurt timp eroi populari.

În 1937, studiourile „Disney“, transformate între timp într-o veritabilă uzină cu mii de salariați, realizează primul desen, de lung metraj în culori — „Albă ca zăpada și cei șapte pitici“, film care obține un succes fără precedent. Urmează apoi între anii '40-'61, o serie întreagă de desene de lung metraj în culori: „Pinocchio“, „Dumbo, elefantul zburător“, „Bambi, căprioara“, „Cenușăreasa“ etc. Paralel el își îndreaptă atenția și spre documentarele din viața animalelor și filmelor cu personaje vii, printre care menționăm: „Deșertul viu“, „Robin Hood“, „Polyanna“, „20 000 de leghe sub mări“, „Copiii căpitanului Grant“ etc.

Moartea subită a marelui artist ne-a reamintit că în cei 30 de ani de carieră cinematografică, Walt Disney a primit 39 de premii „Oscar“ și peste 800 de recompense și distincții. Zilele acestea presa din întreaga lume continuă să fie aduse elogii pionierului și pîrintelui desenului animat, vrăjitorului care a legînat, timp de 30 de ani vesela tuturor copiilor.

E. C.

AM ÎNVINS

„BARIERA BIOLOGICĂ“ ?

Timp de trei ani și jumătate, la Cleveland Clinic (S.U.A.), s-au practicat 94 grefe de rinichi, provenind de la cadavre, la 78 pacienți. Dr. Ralph A. Straffon, șeful Departamentului de urologie, a comunicat că din acești 78 pacienți, 35 au grefe care funcționează, adică circa 45%, 4 sînt menționați în viață prin hemodializă fără rinichi care funcționează, iar 39 au decedat. În afară de aceasta au fost practicate 29 grefe de rinichi provenind de la persoane vii la 25 pacienți, 17 din aceste grefe continuă să funcționeze, ceea ce reprezintă 80%.

Primul transplant de rinichi a fost efectuat la Cleveland Clinic încă în 1963, și un mare număr din eşecurile înregistrate s-au produs în cursul acestui prim an de experimentare. Cînd c primul greșit este respins, o a doua greșă are 20% șanse de a funcționa, iar în cazul cînd prima greșă a eșuat din motive tehnice, a doua greșă are șansă să funcționeze în 70% din cazuri.

15 pacienți ai căror rinichi proveneau de la cadavre au trăit mai mult de un an, unul dintre ei a trăit chiar 28 luni, înainte de a muri de o embolie pulmonară. Se pare că, în general, funcția rinichilui este superioară în cazul rinichilor provenind de la donatori vii, acest fapt nefiind surprinzător dacă se ține seama de durata mai scurtă a ischemiei. Studiile demonstrează că episoadele de respingere sînt mai frecvente în cele trei luni care urmează transplantării. Intrucît fenomenele de respingere nu se supun legii „tot sau nimic“, ele pot fi genere să fie îngrădite sporind măsurile imuno-supresive.

Dansăda de MAC CONSTANTINESCU

negli. Totul se petrecea așa, înclt Soliman se scotea biruitor, se gătea chiar să dea glas de slavă lui Allah. Dar la ceasul acele deznădăjduit pentru moldoveni, Ștefan a poruncit călăreților și pedestrășilor să iasă din păduri și să sprijină coasta dreaptă a vrăjmasului. Și, asemni tuturor marilor eroi, nu s-a cruțat nici pe sine, ci a dat asalt în fruntea a lor săi. „Pericolul ar fi devenit foarte mare, scrie cronicarul polonez Dlugosz, dacă nu s-ar fi aruncat Ștefan însuși în linia de luptă a turcilor“. Totodată, la semnul hoțărît, alte plcuri moldovene au lovit pe otomanii din spate. S-a iscat atunci un vîlmășag de nepovestit...

Dar Soliman nu era un general de rînd. Văzuse multe, știa multe. Putea și mai multe. Avea destulă vlagă să mă încerce o nouă reorganizare a forțelor. Și a și zorit s-o facă. A pus trimbițașii să sune, iar steagarii și flutur steagului cel verde întru înfrunțirea bătăliei. Numai că, pricepînd prea bine ce vrea dușmanul, Ștefan a dat îndată semne să tragă tunurile: 140 de împuscături. Și cum și pe atunci de obicei artileria deschidea lupta, Soliman și toată armia lui s-au înspăimîntat și au crezut că moldovenii abia acum încep bătălia.

Pierzîndu-și mîdelelea într-o victorie, turcii au sunat reperea luptei.

Iar cînd Ștefan, în fața ostirii, a ridicat spada cu garda în sus, semn că războiul s-a sfîrșit, și-a glășuit multămintă către osteni, cerul s-a învolburat de urale: — „Și noi îți mulțumim, mîria te. Și Moldova toată îți zice mulțumită, că ne-ai dus la biruință și la adăul libertatei!“

Drumuri spre străvechile piramide egiptene

EROI AU FOST, EROI SÎNT ÎNCĂ

BĂTĂLIA DE LA VASLUI

Dumitru Almaș

Nu-l cred, sută-n sută, pe Carlyle care susține că un popor se află, întreg, în oamenii lui mari. Dar nu pot să nu dau dreptate lui Napoleon cînd zice că „o armată de lei comandată de un iepure nu poate fi niciodată o armată de lei“. Comandantul armatei de lei trebuie să fie el însuși un leu. Și caut să mi-l închipui pe Ștefan în bătălia de la Vaslui.

Din vara anului 1474 se știe că vine asupra Moldovei Soliman Pașa, cu 120 000 de luptători. Ștefafe agere îl urmăreau calea: se apropie de Dunăre, o trece; ocupă Bucureștii...

Și cîntă iscusință strategică era împodobită personalitatea lui Ștefan, dacă e izbit să-l atragă pe Soliman Pașa pe valea strîmă a Birladului, cînd mai firesc era să înainteze pînă la Suceava, pe valea largă a Siretului. Mai înțîi însăși faptul că și-a așezat tabăra la Vaslui dovedește o adîncă pricepere în mestesugul războiului. Din tabăra de la Vaslui, Ștefan îl lovea pe Soliman pieptis, dacă urca, pe Birlad în sus; iar dacă totuși, înainte pe valea Siretului, spre Suceava sărea ca un îder din codrii Romanului și-l izbea în flancul drept.

bănuia că intră ca un lup flămînd, drept în cursa întinsă de Ștefan. Și rînduiesc ostirile moldovene, acolo lângă Vaslui, în păduri și pe după dealuri, de o parte și de alta a văii înguste pe unde avea să înainteze armata otomană, și marea grijă de amănunt: unde să se așeze și la ce semn să atace fiecare pilc pedestru și fiecare dintr-o călăreți, unde să se ridice repede cu copaci înțopșiți spre dușman și bine învîlîți în albatroine, unde să așeze cele 20 de tunuri rînduite să tragă fiecare cite șapte împuscături — toate vădese limpede că Ștefan era, în trunchia în acele zile de mare neînliniste și primejdie, Moldova, lăbăritatea ei și a Europei înșăși. Un comandant care vede, simultan, și ansamblul și amănuntul esențial este, fără doar și poate, un mare comandant. Ștefan dovedea asemenea însușiri, de aceea nimănui nu se îndoaia că „războiul de fal

lui“ ca să folosim vorba bătrînu-lui Daniil Sihăstru, „Pentru că a-tunci cînd oțormulitor o vrednic, poporul face zid în juru-l și nici o înțună nu răzbată spre inima țării“. Deci acolo, în încrengătura plăseilor Rahova și Vasluiului cu Birladul, în 10 ianuarie 1475, armata lui Soliman s-a izbit cu tabăra moldovenilor. Ceasta umplea valea Birladului. Osmanlii înaintau cam pe dibuite dar încredințați că se vor alege cu pradă multă și glorie. Ștefan le-a venit în ajutor: a pus un pilc de buciurmasi și trimbițașii să sune dinpre dealul Rediului, ca Soliman să creadă că acolo-l tabăra moldovenească și să-și împingă armia cit mai înainte, prin ceată, prin smircuri în dezgheț. Iar potrivnicul a înțput, aidoma, după gîndul lui Ștefan. S-a năpustit spre miez-noapte, atîtat perică de zvonul buciurmaselor ca fiara de adumecarea prăzii. A copleșit, cu numărul, primele plcuri moldove-

Copii mutilați

● Noi mărturii despre barbariile americane în Vietnamul de sud

Cititoarele revistei feminine americane „LADIES HOME JOURNAL” au avut o surpriză când au răsfoit ultimul număr apărut la New York. Alături de paginile de modă, sfaturi practice și gospodărești, ele au găsit un reportaj scris de ziarista MARTHA HELHORN care a făcut recent o vizită în Vietnamul de sud.

D-na Helhorn nu s-a ocupat de situația de pe cimpurile de luptă. Ea și-a aruncat privirile asupra copiilor sud-vietnamezi, a vizitat spitale și orfelinate, lagărele pentru așa-ziii „refugiați” și a stat de vorbă cu unele personalități medicale americane. Concluziile, după cum s-a exprimat în coloana revistei, sînt „cutremurătoare”.

„Armele americane ucid și mutilază un mare număr de copii sud-vietnamezi” — a

scris d-na Helhorn. „Acest fapt înspăimîntător este ignorat în mod oficial. Nici un singur organ oficial nu oferă statistici privind victimele în rândurile populației de toate vârstele, începînd cu noii născuți, care sînt ucise sau mutilați pentru toată viața” ca rezultat al agresiunii americane în Vietnam.

Subliniind că în Vietnamul de sud există în prezent între 80 000 și 100 000 de copii orfani, autoarea articolului, ara-

tă că, în cursul unei vizite făcute într-un orfelin din Saigon a avut prilejul să vadă „copii piperniciți, slăbiți din cauza înfometării, care întind minile și deschid gurile în speranța că vor primi ceva de mâncare din partea vizitatorilor. Și lași alte victime ale războiului: noi născuți, care gîngurese încă, dar are corpul plin de plăgi și răni. Este îngrozitor aspectul acestor copii arși de bombele cu napalm”.

Ziarista a stat de vorbă cu un chirurg american care lucrează într-un spital din orașul sud-vietnamez Dan Nang. „Copiii din localitate — a declarat el — sînt extenuați, prost îmbrăcați, trăiesc în locuințe insalubre, în fiecare zi și în fiecare oră pe ei îi pîn-dește moartea... Mulți copii au murit din cauza rănilor în-

trucit nu li s-a putut da nici o îngrijire medicală la timp, unii au murit din cauza unor arsuri grave provocate de bombe, alții datorită minelor neexplodate. Aviația americană bombardează satete și mitraliază pe țărani, chiar și acolo unde nu există nici un fel de obiective militare. Nu se poate trece cu vederea peste aceste lucruri”.

Martha Helhorn s-a înapat, așadar, din Vietnamul de sud cu impresii pe care guvernul de la Washington ține foarte mult să nu fie aduse la cunoștința opiniei publice americane. Realitățile s-au dovedit însă mai puternice decît interesele politice. Tocmai de aceea, ea a adresat un apel femeilor americane: „Dacă pe noi nu ne va preocupa soarta acestor copii — a scris ea în încheierea articolului — tot mai mulți copii morți și răniți vor apăla la conștiința lumii întregi și va veni ziua cînd proprii noștri copii ne vor întoarce spatele pentru că am făcut America de rușine”.

P. NICOARA

Amenințările lui Union Minière

BRUXELLES 6 (Agerpres). — Societatea „Union Minière de Haut Katanga”, ale cărei bunuri au fost confiscate de guvernul Republicii Congo (Kinshasa), a dat un ultimatum celor 2 000 de salariați ai săi europeni care se află în Congo, pentru a alege între repatriere sau colaborarea cu noua societate creată de guvernul congolez. În scopul de a intimida pe salariații de origine europeană, un purtător de cuvînt al societății

belgiene a declarat că acei funcționari care vor semna un contract cu societatea congoleză „vor pierde toate drepturile și le vor fi desfăcute contractele”. Societatea belgiană a amenințat că va boicota pe oricine va cumpăra minereuri de la societatea congoleză. Un purtător de cuvînt al guvernului congolez a declarat că se așteaptă ca numai țările membre ale N.A.T.O. să respice acest boicot.

Declarațiile lui Brandt

ROMA 6 (Agerpres). — În cadrul unei conferințe de presă ținută la Roma, unde a participat la reuniunea internațională a liderilor social-democrați din țările europene, vicecancelarul și ministrul afacerilor externe al R.F.G. Germaniei, Willy Brandt, a declarat că a avut o serie de întrevederi cu ministrul de externe al Italiei, Amintore Fanfani, în legătură cu convocarea reuniunii la „nivel înalt” a reprezentanților „celor șase” țări membre ale C.E.E. El a confirmat că la începutul lunii aprilie va lua parte la această conferință. Referindu-se la relațiile dintre R.F.G. Germaniei și țările răsăritene, Brandt s-a pronunțat în favoarea contactelor bilaterale în vederea dezvoltării schimburilor economice, culturale și umanitare, precum și pentru abordarea problemelor securității europene. Ministrul vest-german a anunțat că, în cursul acestui an, împreună

cu cancelarul Kurt Georg Kiesinger, va face o vizită oficială în Italia pentru a continua și intensifica colaborarea italo-vest-germană”. Brandt a afirmat, de asemenea, că guvernul de la Bonn intenționează să adopte o serie de măsuri menite să ducă la reactivarea colaborării italo-vest-germane.

Demonstrații studentești în India

Cîteva mii de persoane — printre care foarte mulți studenți — au luat joi parte la o demonstrație în orașul Patna din statul Bihar (India), demonstrație care pînă la urmă a degenerat într-o ciocnire violentă cu poliția, și care s-a soldat cu omorirea a cel puțin 9 demonstraționiști și rănirea a peste 54, anunță agenția indiană de presă. De asemenea, peste 100 de poliști și funcționari de stat din localitate au fost răniți de pietrele aruncate de mulțime. În oraș a fost declarată stare excepțională și a fost mobilizată armata.

Demonstrația a fost începută de cîteva sute de studenți, care protestau împotriva brutalității unor colegi de-al lor de către poliție în zilele anterioare. Intervenția violentă a poliției însă, a provocat amplificarea manifestației. Agențiile de presă informează că demonstrația de joi se înscrie în cadrul valului de greve și demonstrații studentești care s-au desfășurat pe scară largă în India în ultimele luni organizate, în special, de către partidele de opoziție împotriva Partidului Congresului și a guvernului central, care a anunțat pentru luna viitoare alegeri generale în India.

Nesiguranță

În termeni destul de pușin optimiști Federația britanică a fierului și oțelului a arătat în raportul ei anual că industria britanică de oțel și-a redus producția cu 13 la sută. Aprecind că industria oțelului trece prin „greutăți considerabile”, Federația consideră drept cauze ale acestei stări de fapt înghețarea prețurilor și micșorarea piețelor engleze de desfacere a oțelului în străinătate. Cîteva cifre, remarcă ziarul „DAILY EXPRESS” sînt concludente pentru situația actuală din această industrie: consumul oțelului pe piața internă s-a redus cu 650 000 de tone, exportul a scăzut cu 470 000 de tone. Drept consecință unele uzine lucrează numai cu 75 la sută din capacitatea lor. Presa britanică relevă că situația poate fi îndreptată numai prin modernizarea susținută a industriei oțelului și prin acordarea de credite pe termen mai lungi care să asigure o eventuală stabilitate în organizarea și conducerea producției. În raportul mai sus menționat se vorbește deseori de „nesiguranță” care domnește în această industrie și că mai îngrijitoare pare să fie perspectiva reducerii cu o treime a numărului muncitorilor în următorii ani.

D. T.

Eșecul „operației curățire”

Comandamentul de la Saigon a dislocat efective masive în delta fluviului Mekong, în vederea declanșării unei acțiuni de amploare. Pretinzînd că „pregătesc terenul”, bombardierile americane au efectuat în continuare raiduri deasupra deltei Mekongului bombardînd-o de patru ori într-o singură noapte. Dar, trupele americane hărțuite și ataseate neîntrerupt de unitățile patriotice, cărora le-au venit în ajutor configurația terenului, n-au reușit să acționeze concomitent cu raidurile de bombardament pentru „curățirea regiunii” astfel că operația plînuită a eșuat.

În apropierea localității Dong Ha, unde a fost înființată ultima bază militară americană din Vietnamul de sud au avut loc, de asemenea, ciocniri. Trupele americane angajate într-o operațiune în apropierea bazei au fost atacate prin surprindere de patrioți, care, după ce le-au provocat pierderi s-au repliat.

Nimic nu e mai ușor în Republica sud africană decît să fii băgat în pușcărie. Sînt inelmințabili de-a valma profesori, ziaristi, sportivi, scriitori, muzicanti, oricîni nu e de acord sau aduce vre-o atingere barbarei politicii a aparținătorului. Poți fi arestat în orice clipă, oriunde și fără niciun fel de

FRANCE PRESS a transmis ieri din Johannesburg o informație de un tragicum rar: fiecare al doilea locuitor din Republica sud-africană a avut de suferit o detențiune de cel puțin 30 de zile. Amănuntul acesta a fost extras dintr-un articol publicat de ziarul sud-african RAND DAILY MAIL care ci-

proape că refuză să-l realizeze. În epoca descătușării atomului, o întreagă populație a unei țări își face „stagiu obligatoriu” în celdulele întunecate și reci ale temnițelor. În accepție normală cuvintele progres se închisoare se exclud. În imperiul apartheidului ele fuzionează întim. Tragică fuziune. La Johannesburg și Pretoria tot ce fine de temniță cunoaște un incontestabil progres. Să ne adresăm statisticii (citată ieri după RAND DAILY MAIL).

— În 1966 au efectuat detențiune în închisoare de opt ori mai multe persoane decît în 1956 (1 800 000 față de 220 000).

— În 1966 numărul celor întemnițați fără proces sau anchetă judiciară a fost de aproape trei ori mai mare decît în anul 1965.

— În perioada 1962—1966, adică pe parcursul a numai cinci ani, numărul închisorilor, penitenciarelor și lagărelor s-a triplat.

R.S.A.: un stat — închisoare pe continentul african. O pată neagră pe continentul african este un crin. Ea ar trebui înlocuită cu niște zăbrele de temniță.

E. R.

Noi proteste în S. U. A. împotriva agresiunii americane din Vietnam

În Statele Unite crește numărul organizațiilor și personalităților care protestează împotriva politicii guvernului în Asia de sud-est și a bombardamentelor americane asupra Republicii Democrate Vietnam.

În cadrul unei conferințe de presă, conducătorii organizației „Americani pentru o acțiune democratică” au cerut guvernului S.U.A. să înceteze bombardamentele asupra Vietnamului de nord. Organizația face parte din partidul democrat.

„Consiliul național al bisericilor”, împreună cu alte organizații americane desfășoară o largă campanie de protest față de intensificarea bombardamentelor aviației americane asupra Republicii Democrate Vietnam. Recent un grup de reprezentanți ai opiniei publice din Baltimore au adresat secretarului Departamentului de Stat, Dean Rusk, o petiție în care protestează împotriva politicii agresive a S.U.A. în Vietnam. Liderii ai organizațiilor studențești din peste 100 de universități și colegii din S.U.A. au adresat președintelui Johnson o scrisoare deschisă, cerînd reglementarea conflictului vietnamez.

În fața situației create în întreaga țară, ca urmare a numărului protestelor față de politica S.U.A. în Vietnam, se așteaptă ca dezbaterile din cadrul sesiunii Congresului, care se va deschide la 10 ianuarie, să aibă un caracter furtunos, datorită numeroaselor critici la adresa guvernului pentru politica dusă în această parte a lumii.

Washington-ul nu este mai puțin îngrijorat de amploarea pe care au luat-o și în străinătate protestele față de politica guvernului în Vietnam. „Atitudinea de condamnare a cursului politicii Washingtonului nu a atins încă niciodată asemenea proporții”, scrie revista „U. S. News and World Report”. „Prețul politicii, pe care S.U.A. îl plătește pentru bombardarea Vietnamului de nord nu poate să nu neliniștească”, arată ziarul „Baltimore Sun”. Într-un articol de fond, ziarul cere guvernului să înceteze raidurile asupra Vietnamului de nord.

pe scurt

● LA PALATUL ELYSÉE a avut loc joi după-amiază o reuniune restrînsă a Consiliului de Miniștri al Franței, prezidată de generalul de Gaulle. Dezbaterea a fost consacrată în exclusivitate pregătirii viitorului referendum în Somalia Franceză.

● CETĂTEANUL spaniol Isidoro Castañeda a fost condamnat de Tribunalul ordinii publice din Madrid sub acuzația de a fi făcut propagandă ilegală 4 ani închisoare și o amendă de 25 000 pesetas.

Exprimatînd neliniștea opiniei publice față de numărul mare al deținuților politici în Spania, 96 de reprezentanți ai comisiilor muncitorești, ai intelectualității și ai sindicatului democratic al studenților din Barcelona au adresat guvernului o scrisoare, cerînd eliberarea din închisoare a elementelor progresiste, precum și clasarea proceselor în curs de desfășurare.

La Ankara s-a anunțat că ministrul afacerilor externe al Turciei, İhsan Sabri Çağlayangil, va pleca săptămîna viitoare la Cairo pentru a vizita oficial. În timpul sederii sale în capitala R.A.U., Çağlayangil va avea întrevederi cu ministrul de externe al R.A.U., Mahmoud Riad, precum și cu alte oficialități ale guvernului R.A.U. În cursul cărora vor fi abordate unele probleme privind situația internațională actuală și relațiile economice și politice dintre cele două țări.

BEIDAS „REFUGIAT”

ÎN BRAZILIA

● YOUSSEF BEIDAS, fondatorul și președintele băncii falite „Intera” din Liban se găsește în prezent pe teritoriul brazilian, fiind găzduit la o fermă din statul Sao Paulo. În urmă cu două luni guvernul libanez a lansat un mandat de arestare împotriva lui Beidas, considerat principalul vinovat de crahul băncii Interna. Autoritățile de la Beirut speră ca Beidas să se reîntoarcă în țară pentru a fi anchetat. S-ar putea însă ca Interpolul să întreprindă o acțiune împotriva fostului președinte al „Intera” în cazul cînd acesta își „va prelunge” refugiu în Brazilia.

„Aurorea artificială”

Administrația națională pentru problemele aeronauticii și cercetarea spațiului cosmic (N.A.S.A.) proiectează crearea unei „Aurore artificiale”. A anunțat joi prof. George Pieper, director adjunct al programului de aplicații științifice al N.A.S.A. cu ocazia Congresului privind folosirea științelor spațiale. Această experiență, care va avea loc la centrul de experimentare de la Wallops Island, va consta în lansarea unei rachete „Aerobee” la o altitudine de aproximativ 160 kilometri deasupra Oceanului Atlantic, iar cu ajutorul unui accelerator de particule va fi proiectat un flux de electroni în lungul liniilor de forță ale câmpului magnetic terestru care trec prin acest punct. După cum precizează specialiștii N.A.S.A., cu această ocazie se va produce un fel de aurora boreală, electro-nii proiectați artificial în îndeplinind rolul de particule electrizate provenite în mod normal din Soare. Acest

TRIB DE OAMENI PRIMITIVI

● O PATRULĂ militară austriacă trimisă într-o regiune îndepărtată de munte din districtul Papua pentru a ancheta un triplu asasinat, a descoperit un trib de oameni primitivi care nu au mai văzut niciodată pînă acum pe albi. Membrii acestui trib, denumit Kukuku, trăiesc în peșteri sau bordeie săpate în pămînt într-o regiune situată între 200 și 2 000 metri deasupra nivelului mării. La început, ei au fugit la vederea patrulei, dar apoi s-au înapat și s-au dovedit a fi prietenoși.

CADAVRUL lui Jack Ruby

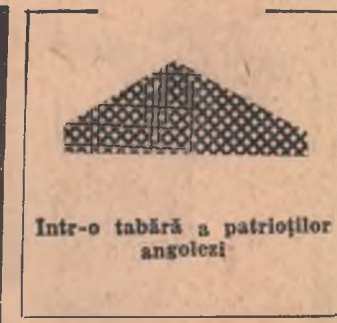
● CADAVRUL lui Jack Ruby, așezat într-un coșciug acoperit de un drapel american, a fost expus presei la o întreprindere de pompe funebre din Chicago. Familia ucisului lui Lee Oswald — asasinul președintelui Kennedy, a ținut să confirme zărilor că este vorba intradever de cadavrul lui Jack Ruby, care a murit de un cancer generalizat marți la spitalul Parkland din Dallas. Drapelul S.U.A. a fost așezat pe coșciugul cadavrului, întrucît Jack Ruby a fost mecanic în forțele aeriene ale S.U.A. în timpul celui de al doilea război mondial.

Convorbirile liderilor militari nigerieni

Joi s-au încheiat într-o localitate de pe teritoriul Ghaneei convorbirile dintre conducătorii militari ai Nigeriei, începute cu două zile în urmă.

În comunicatul dat publicității la încheierea convorbirilor se spune că participanții au căzut de acord asupra necesității reorganizării administrației și controlului armatei și că a fost creat un comitet care să se ocupe de recompensarea persoanelor care și-au pierdut averurile în timpul incidentelor care au avut loc în provincia nordică. În ceea ce privește viitoarea organizare de stat a Nigeriei — de fapt, obiectul convorbirilor și problema controversată care a constituit cauza celor două lovituri de stat din cursul anului 1966 — comunicatul nu face nici o precizare.

R. P. CHINEZĂ. Imagine de la uzina producătoare de utilități electrice din Hsiaoșan din provincia Chekiang

Diferendul anglo-spaniol

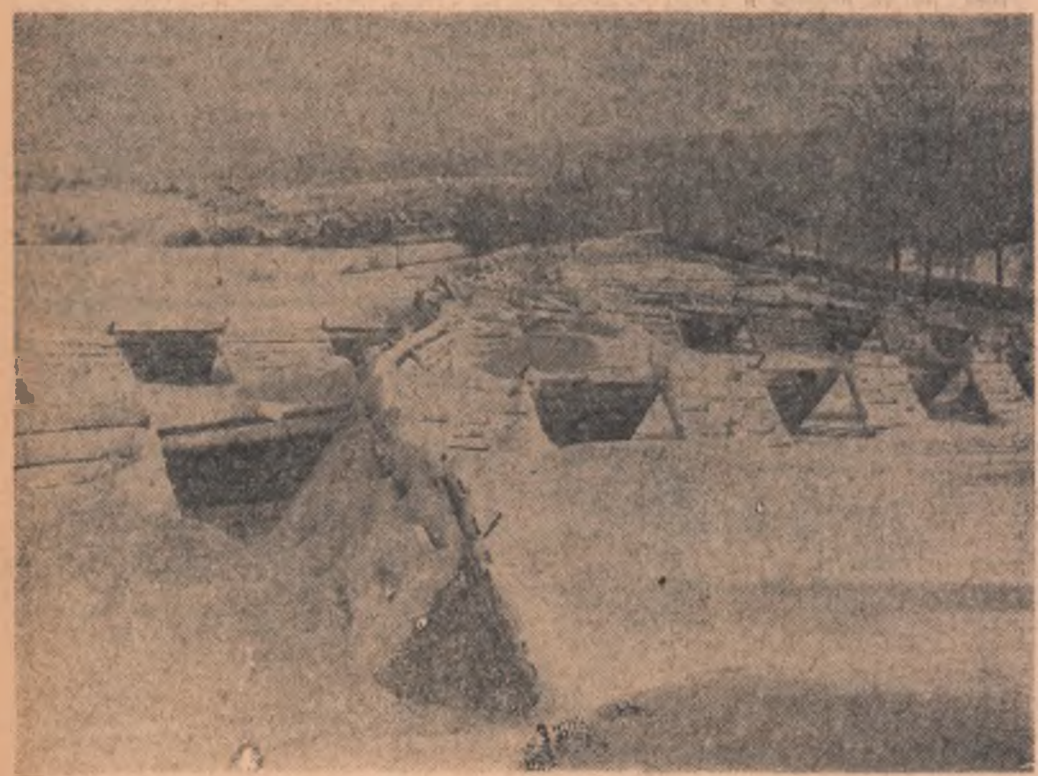
Anglia a respins din nou acuzațiile guvernului spaniol privitoare la violarea spațiului aerian hispanic de către avioanele britanice cu baza la Gibraltar.

Într-o notă remisă ambasadorului Spaniei la Londra de Ministerul Afacerilor Externe al Angliei, guvernul britanic își reafirmă poziția sa privind suveranitatea asupra Gibraltarului.

Totodată, Anglia insistă asupra transferării diferendului care opune cele două țări în problema Gibraltarului, către Curtea internațională de justiție de la Haga, în ciuda faptului că guvernul spaniol a respins în repetate rânduri această propunere.

Diferendul anglo-spaniol asupra Gibraltarului continuă de mult timp. În ultima perioadă, Spania a cerut cu tot mai multă insistență retrocedarea Gibraltarului lui o serie de măsuri de constrin-

gere, printre care și interzicerea survolării teritoriului său de avioane britanice. Prima rundă a tratativelor anglo-spaniole asupra problemei Gibraltarului a început în luna mai 1966, fiind urmată apoi de încă două întâlniri dintre reprezentanții celor două țări. Pînă în prezent însă nu s-a ajuns la un acord, întrucît pozițiile părților în ceea ce privește soluționarea acestei probleme sînt divergente. În timp ce Spania afirmă că singura bază care ar putea sluji la găsirea unei soluții reciproc acceptabile o constituie negocierile bilaterale, Anglia vede ca dosarul Gibraltarului să fie supus competenței Curții internaționale de justiție de la Haga.

R. D. GERMANA. Peisaj de iarnă în Turingia